

Welk kunstwerk schittert straks 2 jaar lang op de wisselsokkel in park ‘t Mollebos?

Juul Rameau | Fructus Naturea

Zoveel ideeën, zoveel te doen

Juul Rameau stuurde de sculptuur Fructus Naturea in. Het is van cortenstaal en geïnspireerd op de vorm van een zaaddoos. Het werk symboliseert de vruchtbaarheid en de kracht van de natuur.

Het kunstenaarschap van Juul begon al in haar vroegste jeugd. ‘Ik ben opgegroeid in een oud huis en mijn vader was altijd aan het verbouwen. Overal lagen restjes materiaal. Ik timmerde er dierenfiguurtjes van en schilderde en tekende bloemen. Ik hield goed in de gaten wat mijn vader deed en leerde zo van alles over maken en creëren. Op de middelbare school volgde ik handvaardigheid en tekenen. Omdat ik al vroeg wist dat ik naar de kunstacademie wilde, werkte ik daar al aan een portfolio.’

101 papavers

Juul specialiseerde zich in grafische druktechnieken. Ze maakte o.a. 101 miniaturen van papavers. ‘Ik wilde in korte tijd veel technieken uitproberen. De papaver is fragiel, bloeit kort, een waar kleurspektakel. Dat moment heb ik proberen te pakken.’ In 2014 bundelde ze de etsen tot een boek. Op de academie maakte ze ook grote monumentale etsen en houtsneden van organische patronen en structuren, met veel gelaagdheid. Alles tweedimensionaal. ‘Maar zo’n tien jaar later ontdekte ik op een lascursus dat je met de plasmasnijder metaal kunt snijden. Zo is mijn werk steeds meer driedimensionaal geworden.’

Nooit klaar

Uit al haar werk blijkt dat Juul gefascineerd is door de natuur. ‘De verscheidenheid die er is, de rijkdom aan vormen, dat ontdekte ik al vroeg. Als een ontdekkingsreiziger kijk ik ernaar, kijk nog een keer en nog een keer. Ander blaadje, ander steentje, ander schelpje. Ik wil mooie dingen maken. Ik ben een maker, ik wil ontwikke-

len, creëren, mensen er blij mee maken. Ik zal nooit klaar zijn. Teveel ideeën, teveel te doen, te weinig tijd. Nu de natuur onder druk staat, maakt ze zich zorgen. ‘Ik hoop met mijn werk een hernieuwde interesse in de natuur te kweken, de diversiteit laten zien. Ik hoop dat de mensen er meer van gaan houden en beter voor gaan zorgen.’

Oranje en bruin

Ze gebruikt het liefst cortenstaal. ‘Je kunt allerlei metalen gebruiken, maar cortenstaal is voor werken in de openbare ruimte heel geschikt. IJzer roest weg. Cortenstaal roest ook, maar het proces stopt op een gegeven moment. Door de roestkleur komt het tot leven. Mijn objecten vallen op, maar knallen er niet uit. Het oranje en bruin past goed op groene plekken. De werken vragen zo om gepaste aandacht en verrijken de omgeving. Dat hoeft van mij niet met schreeuwerige kleuren.’ Maar ze is er niet star in. ‘Voor een hightech pand in Eindhoven heb ik een RVS-object gemaakt, cortenstaal ‘mocht’ niet. Nu zie ik dat RVS daar goed past.’ Werk van Juul is in heel Nederland te vinden. Rondom Eindhoven bestaat een fietsroute van 40 km langs acht werken van haar.

Spectaculaire verhalen

Fructus Naturea, de sculptuur voor de wedstrijd, heeft Juul speciaal voor deze wedstrijd ontworpen. ‘Ik ben geobsedeerd door zaden. Op mijn atelier heb ik een ‘Wunderkammer’, een archief van dingen uit de natuur. Ik bekijk het regelmatig. Elke keer valt me iets anders op. Daar ga ik mee aan de slag.’ In haar Wunderkammer bevinden zich zaden van over de hele wereld. ‘Ik vind ze, ik krijg ze, ik koop ze. Ze hebben mooie vormen. Alle groei begint met een zaadje. De verhalen die daar achter zitten vind ik spectaculair. Sommige zaden vallen meteen op de grond en groeien daar. In Australië moet er eerst een bosbrand overheen, ze moeten die hitte voelen voor ze kunnen ontpoppen. Sommige zaden moeten eerst bevroren zijn. Het zaad van de mangroveboom valt in zee, ze kunnen duizenden

kilometers meegevoerd worden, komen ergens in de modder terecht en worden dan een boom. Zaden zijn ook heel verschillend van structuur, vorm en kleur. Sommige zijn glad, sommige keihard, andere helemaal geribbeld. Alle kleuren van de regenboog kom je tegen. De natuur heeft veel verhalen in zich.’

www.juulrameau.com

Niek Wittebrood | Black & White

‘Wat is er mooier dan iets maken dat uit jezelf komt?’

Niek Wittebrood zond Black & White in, een werk van graniet en gabbro, geïnspireerd op de gepolariseerde maatschappij. Het beeld symboliseert dat verschillen in dialoog overbrugbaar zijn.

Niek wilde als kind al kunstenaar worden. Hoe dat moest, wist hij niet, want hij komt niet uit een kunstzinnige familie. ‘Thuis op zolder had ik een soort werkplaatsje. Daar was ik met hout bezig, bouwde ik bootjes. Als 13-jarige volgde ik een cursus keramiek. Werken in steen was toen al mijn favoriet.’ Na de middelbare school ging hij naar de lerarenopleiding, richting Tekenen en Handvaardigheid. Daarna volgde hij de Amsterdamse Academie voor Beeldende Vorming, richting keramiek en metaal. ‘Ik wilde alles leren, maar ik ging steeds meer met steen werken. Het werken vanuit een massa naar een vorm, het hakken in steen vond en vind ik de meest essentiële, elementaire manier van beeldhouwen. De term beeldhouwen komt daar ook vandaan: houwten, bewerken, hakken van een beeld.’

Modder

Niek trok er na de academie op uit, op zoek naar stenen. ‘Ik woonde in Waterland, er waren veel boerderijen, veel weilanden. Ik groef de stenen, hardsteen en zandsteen uit de modder en nam ze op mijn fiets mee naar huis. De eigenaren vonden het wel goed als ze hoorden dat ik er een mooi beeld van ging maken.’ Hij werkte een paar maanden in Italië om beeldhouwen in marmer te onderzoeken. Vervolgens volgde hij de opleiding Steenhouwen en deed daarna ervaring op bij diverse restauratieprojecten en steenhouwerijen. In 2000 opende hij zijn eigen bedrijf. Hij maakt abstracte beeldhouwwerken geïnspireerd op geometrische en

organische vormen, grafmonumenten en -accessoires, tuinornamenten en -meubels en zonnewijzers.

De steen kennen

Het trekt hem dat steen duurzaam is. ‘Je kunt er lang van genieten. Oude beeldhouwwerken staan nog steeds overeind, wel moeten ze gerestaureerd worden. De hunebedden van graniet zijn minstens drieduizend jaar oud. Het is een mysterie hoe natuursteen is ontstaan.’ Werken vanuit een ruwe massa naar een nieuwe vorm, vindt hij het fascinerendste dat er is. ‘Door er op verschillende manieren in te werken leer je de steen kennen. Een wetenschapper kijkt er met een bepaalde afstand naar. Als beeldhouwer bewerk je vooral dat ene stuk steen, je zit erbovenop.’

Polarisatie

Niek begint vaak zonder vooropgesteld plan. ‘Op zoek naar wat er kan met die ene steen. Er komen dan de meest verrassende werken uit.’ Voor Black & White had hij wel een plan. ‘De polarisatie in de maatschappij houdt me bezig. De universele wet van polariteit zegt dat het één niet zonder het ander kan. Zoals Yin en Yang tegenpolen zijn maar wel samen horen. Ik wilde een beeld maken waarin zwart en wit samenkomen.’ Het materiaal ervoor had hij al liggen. Hij is blij met de wedstrijd en voelt zich als beeldhouwer serieus genomen. ‘Ik wil graag dat mijn werk gezien wordt.’

Ontspannen beeldhouwen

De natuur en oude culturen inspireren Niek. ‘Ik ben geïnteresseerd in archeologie, hoe mensen vroeger hebben geleefd, vooral in de steentijd. Piramides en menhirs vind ik prachtig, vooral hun energetische werking. Ook de beeldende kunst zelf inspireert me. Van Brâncuși ben ik een grote fan. En ook van Barbara Hepworth en Henry Moore.’ Niek geeft inmiddels ruim 25 jaar beeldhouwles aan volwassenen in zijn eigen atelier. ‘Ik vind het leuk om

<https://steenidee.nl/beelden>

Petra Boshart | Mother and Child

‘Mijn beelden nodigen uit tot verwonderen’

Petra Boshart heeft Mother and Child ingezonden, een hardstenen beeld dat bestaat uit twee vormen die aan pijlknivissen doen denken, een grote en een kleine. Het werk roept associaties op met de verbondenheid van een moeder en haar kind. Maar ook met elkaar weer loslaten, want de twee vormen wijken iets uit elkaar.

Petra komt uit een steenhouwersgeslacht. ‘Als kind ging ik met mijn vader mee naar de steenhouwerij. Ik was creatief, was altijd bezig met dingen maken, met tekenen. Op de middelbare school zoog ik als een spons de oude culturen in me op, de Kelten, de préhistorie, King Arthur. Mijn vriendinnen en ik stimuleerden elkaar enorm om te lezen.’ Op de Amsterdamse Academie voor Beeldende Vorming ontdekte ze pas hoe ze het werken in steen in haar vingers had. ‘Een ander moet zich dat eigen maken, maar ik had al zoveel gevoel voor die steen. Mijn tweede beeld was meteen een mooi torsje.’ Haar werk is te zien op exposities en in de openbare ruimte. In Het Depot in Wageningen zijn negen werken van haar te bewonderen, inclusief het genoemde torsje. ‘Ik verbaas me er soms over wat ik allemaal al heb gemaakt.’

Hersenen en handen

Petra werkt vanuit een idee. ‘Daar zoek ik de steen bij. In die steen zie ik welke kant ik op kan. Steen heeft een krachtige uitstraling. De fossilietjes die erin zitten en de schitteringen geven hem iets magisch. Ik wil de steen de steen laten. Ik teken erop, de grote vorm hak ik eruit. Het

is vaak knokken om het precies zo te krijgen als ik wil. Mijn handen weten vaak wat ik intuïtief zoek.’ De verbinding tussen de hersenen en handen is belangrijk voor Petra. ‘Maar in onze maatschappij is die voor een groot deel weggevallen. Het zijn de ambachtsmensen die die verbinding hebben en die zijn er steeds minder.’

Steen als materiaal vraagt om stilte, om rust volgens haar. Niet alleen voor de beeldhouwer die veel geduld nodig heeft om het werk te maken, maar ook voor de kijker. ‘Mijn beelden zijn een uitnodiging om in deze snelle tijd rust te nemen en om ze te ervaren.’ Het werk afstaan vindt ze niet moeilijk. ‘Voor mij draait het om het maakproces. Het is een heerlijk gevoel als iemand enthousiast over een beeld is, erdoor geraakt wordt, het koopt en het een mooi plaatsje geeft. Zelf houd ik er een goede foto van. Ik heb twee beeldjes die ik nooit weg zal doen.’

Ode aan het diepzeeleven

Petra heeft haar werk in vier onderling verbonden thema's ingedeeld: Labyrinths (prehistorische labyrinten gecombineerd met de complexiteit van de hersenen), Body and Soil (het menselijk lichaam uitgegroeid tot een landschap), About Life (het wonder van het leven) en Into the Deep (een ode aan het diepzeeleven). Mother and Child behoort tot de laatste groep, een grote en een kleine inktvis. ‘De Pijlknivis heeft zo’n mooi vorm. Het beeld is ruig, rauw en heeft iets van een markerings-teken in het landschap.’ Ze realiseert zich meer en meer dat wij onderdeel zijn van de natuur en knapt helemaal af op het graaijerige van de moderne mens. ‘Waar moet het naartoe? De mens wil meer en meer. Hij schiet raketten naar de ruimte, en laat daar een puinhoop achter. Hij kent niet eens de mysterieuze diepte van de zee. De dieren daar hebben ook recht van bestaan. We moeten ons voegen naar de natuur om te overleven.’

Toch is het niet altijd zo dat Petra van tevoren bedenkt wat ze wil overbrengen. ‘Vaak realiseer ik me pas als ik het gemaakt heb dat het een antwoord is op het tijdsge-richt.’

www.beeldeninsteen.nl

Juul Rameau | Fructus Naturea

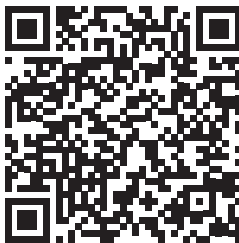

Petra Boshart | Mother and Child

Niek Wittebrood | Black & White

Tekst: Literair bureau Marlene Lunter, Gilze
Foto's: Patricia Mallens Fotografie, Rijen

Scan de QR-code en stem!
Stemmen kan t/m 16 augustus 2026

GEMEENTE

Gilze en Rijen

cultuurplaats
cultuureducatie en -participatie

